

ปฏิรูปการเมือง ปฏิรูปประเทศไทย แค่อ้อมหรืออีกไกล?

หน้าปก
[Cover]

ปฏิรูปการเมือง ปฏิรูปประเทศไทย แค่อ้อมหรืออีกไกล?

[Political Reform,
Thailand Reform:
Within Reach or Still Far Away?]

ปฏิรูปการเมือง ปฏิรูปประเทศไทย แค่อ้อมหรืออีกไกล?

[Political Reform, Thailand Reform: Within Reach or Still Far Away?]

สารบัญ

[Contents]

หน้าปก [Cover]	1
ปฏิรูปการเมือง ปฏิรูปประเทศไทย แค่อ้อมหรืออีกไกล? [Political Reform, Thailand Reform: Within Reach or Still Far Away]	2
สารบัญ [Contents]	2
1 แก้ไขรัฐธรรมนูญ กติกาการเลือกตั้งหรือต้องมากกว่านั้น? [Amendment of the Constitution, Rules of Election or More is Required?]	3
2 ความสามัคคีที่ก่อความแตกสามัคคี [Unity that Spawns Disunity]	6
3 อำนาจและความยุติธรรม [Power and Justice]	8
4 คุณสมบัติของผู้ที่ควรได้รับเลือกตั้ง [The Qualifications of Those Who Should be Elected]	10
5 กติกาประชาธิปไตยขั้นพื้นฐาน [Basic Rules of Democracy]	12

[เว็บไซต์อย่างเป็นทางการ
ของชุมชนบาไฮประเทศไทย](#)

[International Bahá'í Website
in English and other languages](#)

ฉบับแปลอย่างไม่เป็นทางการ (มิถุนายน 2560)
[Provisional Translation (June 2017)]

ศาสนาบาไฮ
[Bahá'í Faith]

1

แก้ไขรัฐธรรมนูญ กติกาการเลือกตั้งหรือต้องมากกว่านั้น?

[Amendment of the Constitution, Rules of Election or More is Required?]

บนเส้นทางของการพัฒนาประชาธิปไตยมาหลายทศวรรษ โดยการพยายามแก้ไขกติกาและกลไกทางการเมืองต่างๆ เช่น การแก้ไขรัฐธรรมนูญ การก่อตั้งองค์กรต่างๆ ขึ้นมาดูแลการเลือกตั้ง ตรวจสอบการบริหารราชการแผ่นดิน ฯลฯ ถึงแม้จะทำการมาหลายครั้งและทบทวนกันใหม่หลายรอบ ก็ยังไม่สามารถจัดการกับปัญหาคอร์รัปชันและวิกฤติทางการเมืองได้ดีพอ นั่นเป็นเพราะว่ากลไกและกติกาต่างๆ ที่คิดกันขึ้นมา ยังบกพร่องหรือไม่สมบูรณ์พออย่างนั้นหรือ? ตอนหนึ่งใน “เคล็ดลับแห่งอารยธรรมสวรรค์” ซึ่งเป็นหนังสือที่ว่าด้วยการบริหารปกครองบ้านเมืองให้เจริญรุ่งเรือง ที่ถูกลิขิตไว้ในปี พ.ศ.2418 (ค.ศ.1875) ได้สะท้อนให้เห็นมุมมองหนึ่งของปัญหานี้ของประเทศไทยว่า :

“กลไกใดก็ตามแม้จะเป็นเครื่องมือสำหรับประโยชน์ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของมนุษยชาติ ก็สามรถถูกใช้ไปในทางที่ไม่ชอบ การใช้ที่เหมาะสมหรือใช้ในทางที่ผิดขึ้นอยู่กับระดับของความรู้แจ้ง ความสามารถ ความศรัทธา ความสุจริตใจ ความอุทิศตนและจิตใจที่สูงส่งของบรรดาผู้นำทางความคิดเห็นของสาธารณชน”¹

พระอับดุลบาฮา

ปัญหาการพัฒนาประชาธิปไตยไม่ใช่เป็นเรื่องทางเทคนิคหรือกติกาการเลือกตั้งเท่านั้น ที่จะสามารถแก้ไขได้โดยการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงกติกาการเลือกตั้งโดยลำพัง หลักการของประชาธิปไตยคือการเคารพเสียงส่วนใหญ่ แต่ถ้าเสียงส่วนใหญ่ไม่ได้อยู่บนพื้นฐานของคุณธรรม ก็ไม่สามารถทำให้สังคมเย็นเป็นสุขหรือเจริญก้าวหน้าได้ ตัวอย่างเช่น หากเมืองหนึ่งมีประชาชนหนึ่งร้อยคน ในจำนวนนี้ 70 คนชอบกินเหล้า อีก 30 คนไม่กินเหล้า เมื่อให้ลงคะแนนเสียงกันว่าจะให้ขายเหล้าได้อย่างเสรีหรือไม่ ฝ่ายที่ชอบกินเหล้าก็คงเป็นฝ่ายชนะ โดยไม่ต้องมีการซื้อเสียง

ท่านองคัลย้ายกันในการเลือกตั้งตามระบอบประชาธิปไตย หากประชาชนไร้คุณิภาวะทางศีลธรรมก็จะตัดสินใจลงคะแนนให้ผู้ที่จะทำประโยชน์ให้กับตนเองไว้ก่อน โดยไม่สนใจว่าผู้นั้นจะทำประโยชน์ให้กับส่วนรวมหรือไม่ เช่น คนที่ทำธุรกิจการค้าก็จะสนับสนุนนักการเมืองที่ตนคิดว่า ถ้าชนะเลือกตั้งแล้วขึ้นมาเป็นอานาจนักการเมืองผู้นั้นจะช่วยให้ธุรกิจของตนเฟื่องฟู โดยอาจไม่สนใจว่านักการเมืองคน

¹ The Secret of Divine Civilization, p.16

นั้นจะทำประโยชน์ให้บ้านเมืองได้หรือไม่ คนที่ทำธุรกิจผิดกฎหมายก็ไม่อยากสนับสนุนคนดี เพราะกลัวว่าถ้าคนดีขึ้นมามีอำนาจถึงแม้จะทำประโยชน์ให้กับสังคมได้ แต่ธุรกิจของตนอาจติดขัดหรือถูกปราบ คนที่เป็นข้าราชการก็จะเลือกลงคะแนนให้นักการเมืองที่จะช่วยให้ตนเองก้าวหน้าได้เป็นใหญ่เป็นโตในระบบราชการ โดยอาจไม่สนใจว่านักการเมืองคนนั้นจะคอร์ปชั่นหรือไม่ จะทำให้ประเทศชาติเจริญขึ้นหรือเสียหายอย่างไร

แม้ว่านักการเมืองที่เห็นแก่ตัวจะถูกประณามอย่างรุนแรงขึ้นเรื่อยๆ ว่าทุจริต ไร้ใจไม่ได้ พูดอย่างทำอีกอย่าง ปากว่าตาขยิบ ฯลฯ แต่เราไม่ควรมองข้ามความจริงที่ว่า นักการเมืองดังกล่าวคือผลผลิตหนึ่งของสังคมของเรา ผลมันคุดย่อมเกิดมาจากต้นมันคุด ผลทุเรียนย่อมเกิดมาจากต้นทุเรียน ผลทุเรียนจะเกิดมาจากต้นมันคุดไม่ได้ เช่นเดียวกันนักการเมืองที่มีพฤติกรรมเห็นแก่ตัวต่างๆ ดังที่กล่าวมา ย่อมเกิดมาจากสังคมที่เป็นอย่างนั้น เราสนใจต่อการต่อสู้ช่วงชิงอำนาจและผลประโยชน์กันในหมู่นักการเมืองอย่างไม่สนใจผลกระทบต่อบ้านเมือง เราไม่เห็นสิ่งเดียวกันนี้ในหมู่ประชาชนทั้งในระบบราชการและภาคเอกชนหรือ? การมีนักการเมืองที่ไม่ซื่อสัตย์สุจริตและคดโกงบ่งบอกว่า สังคมเราก็มีการกระทำที่ไม่ซื่อสัตย์สุจริตอยู่ไม่น้อย ซึ่งมีให้เห็นอยู่มากมายทั้งในภาคราชการและภาคเอกชน ทั้งที่เป็นชาวและไม่เป็นชาว และในการประกอบอาชีพอย่างไม่ซื่อสัตย์สุจริตของคนในอาชีพต่างๆ ในสังคม

นักการเมืองที่เห็นแก่ตัวยอมไม่ได้รับเลือกตั้งให้ขึ้นมามีอำนาจหรืออยู่ในอำนาจไม่ได้นาน หากในสังคมไม่มีคนอื่นๆ ที่เห็นแก่ได้หรือเห็นแก่ตัวเช่นกันให้การสนับสนุน ซึ่งอาจเป็นข้าราชการ นักการเมืองท้องถิ่น นักธุรกิจหรือประชาชนอื่นๆ ที่ต้องการผลประโยชน์จากนักการเมืองผู้นั้นโดยตรงหรือทางอ้อม ปัญหาประชาธิปไตยในบ้านเราไม่ได้อยู่ที่นักการเมืองอย่างเดียว แต่สังคมโดยรวมของเรามีปัญหา นักการเมืองทุจริตก็คือคนที่เห็นแก่ตัวคนหนึ่งในสังคมที่มีปัญหานี้ ที่ถือตัวขึ้นมาคุมอำนาจรัฐ จึงถูกสังคมหรือสื่อมวลชนจับตามองมากกว่า และเป็นเป้าใหญ่ที่ชัดเจนกว่าสำหรับการประณาม เพราะสามารถใช้อำนาจไปในทางที่มีชอบและทำความเสียหายให้แก่ชาติบ้านเมืองมากกว่า หากสังคมเรายังมีพฤติกรรมที่ไม่ซื่อสัตย์สุจริตอยู่มากมาย เป็นไปได้แค่ไหนที่จะแก้ไขความไม่ซื่อสัตย์สุจริตหรือการคอร์ปชั่นในวงการเมือง

บรรดาผู้สนับสนุนนักการเมืองมีอยู่หลากหลายประเภท ตั้งแต่ผู้ใกล้ชิดที่ได้ผลประโยชน์จากนักการเมืองโดยตรง ไปจนถึงผู้ที่อยู่ปลายๆ ที่อาจถูกผู้ใกล้ชิดชักจูงให้เข้ามาอยู่ในเครือข่าย ซึ่งอาจไม่ได้ผลประโยชน์อะไรนัก แต่อาจเพียงหวังว่าสายสัมพันธ์กับนักการเมืองนั้นจะมีประโยชน์บ้าง เช่น ช่วยคุ้มครองตนจากการถูกกลั่นแกล้งหรือถูกรีดไถ เมื่อบรรดาผู้สนับสนุนนักการเมืองหรือพรรคการเมืองขยายเครือข่ายกว้างออกไปและเหนียวแน่นขึ้น ก็จะกลายเป็นฐานเสียงที่มีพลังที่ช่วยเพิ่ม

โอกาสในการชนะเลือกตั้ง ในสภาพเช่นนี้คนที่ดีมีความสามารถแค่ไหนก็ยากที่จะได้รับเลือกตั้งหากไม่เข้าสังกัดพรรคการเมือง เพราะจะสู้ฐานเสียงของคู่แข่งที่สังกัดพรรคการเมืองไม่ได้ และหากเข้าไปสังกัดพรรคการเมือง ความดีความสามารถของคนที่จะทำประโยชน์ให้บ้านเมืองก็อาจกลายเป็นอัมพาต เพราะต้องเชื่อฟังมติของพรรคที่อาจส่งเสริมประโยชน์ของพรรคมากกว่าประโยชน์ของประเทศชาติ

การมีฐานเสียงที่มีพลังอาจนับได้ว่าเป็นความสำเร็จของนักการเมืองหรือพรรคการเมืองนั้น แต่เมื่อพิจารณาในมุมกลับสิ่งนี้คือตัวบั่นทอนความเป็นธรรมหรือความยุติธรรม เพราะเป็นเรื่องยากที่ผู้ที่ชนะเลือกตั้งจะใช้อำนาจผดุงความยุติธรรมในสังคมได้อย่างไม่ลำเอียง ไม่เห็นแก่ผลประโยชน์ของฐานเสียงของตนมากกว่าผลประโยชน์ของประชาชนที่ไม่ใช่ฐานเสียงของตน สิ่งนี้จะค่อยๆ นำไปสู่การแบ่งเป็นพรรคเป็นพวก ระหว่างผู้ที่ถือหางนักการเมืองคนละคนหรือพรรคการเมืองคนละพรรค แนวโน้มการแบ่งพรรคแบ่งพวกในวงการเมืองนี้หาได้เกิดขึ้นมาจากสุญญากาศ แต่มีความสัมพันธ์กับวัฒนธรรมที่ฝังรากลึกในสังคมไทยที่มีแนวโน้มที่จะหาพวกไว้ก่อน เพื่อจะได้มีพลังอำนาจในการต่อรองหรือเอาชนะผู้อื่น เพื่อผลประโยชน์ของตนหรือพวกของตนโดยอาจไม่คำนึงถึงความถูกต้อง หรืออย่างน้อยก็เพื่อความปลอดภัยของตน เพราะตนไม่มั่นใจในความยุติธรรมของสังคมว่าจะให้ความเป็นธรรมหรือคุ้มครองตนได้

2

ความสามัคคีที่ก่อความแตกสามัคคี

[Unity that Spawns Disunity]

ความพยายามที่จะเข้าพวกหรือสามัคคีกันโดยพื้นฐานแล้วเป็นสิ่งที่ดี แต่ที่เป็นอยู่มักเป็นความสามัคคีที่คับแคบ เช่น คนในครอบครัวหนึ่งสามัคคีกันเพื่อต่อสู้กับคนนอกครอบครัวหรือคนครอบครัวอื่น คนอาชีพหนึ่งสามัคคีกันเพื่อต่อสู้กับคนอาชีพอื่น คนพรรคการเมืองหนึ่งสามัคคีกันเพื่อต่อสู้กับคนพรรคการเมืองอื่น คนศาสนาหนึ่งสามัคคีกันเพื่อต่อสู้กับคนศาสนาอื่น คนในถิ่นหนึ่งสามัคคีกันเพื่อต่อสู้กับคนในถิ่นอื่น

ความสามัคคีในวงแคบที่ก่อให้เกิดการแตกความสามัคคีในวงกว้างเช่นนี้ ไม่เพียงพออีกต่อไปสำหรับการก้าวไปสู่อารยธรรมแห่งยุคใหม่ ซึ่งจำเป็นต้องขยายวงความสามัคคีออกไป กล่าวคือ คนในครอบครัวหนึ่งสามัคคีกันเพื่อสามัคคีกับคนครอบครัวอื่น เมื่อหลายๆ ครอบครัวสามัคคีกันก็จะทำให้หมู่บ้านหรือท้องถิ่นนั้นสามัคคีกัน เมื่อคนแต่ละท้องถิ่นสามัคคีกันเพื่อสามัคคีกับคนท้องถิ่นอื่นก็จะทำให้จังหวัดนั้นมีความสามัคคี เมื่อคนในแต่ละจังหวัดสามัคคีกันเพื่อสามัคคีกับคนจังหวัดอื่นหรือภาคอื่น คนในชาติก็จะสามัคคีกัน ผู้ลิขิต "เคล็ดลับแห่งอารยธรรมสวรรค์" กล่าวไว้ว่า :

"จงสังเกตดูว่าเมื่อมีความสามัคคีในครอบครัวหนึ่ง กิจการต่างๆ ของครอบครัวนั้นดำเนินไปอย่างง่ายดายเพียงไร สมาชิกของครอบครัวนั้นก้าวหน้าไปอย่างไร พวกเขาเจริญรุ่งเรืองอย่างไรในโลก...เมื่อแต่ละวันผ่านไปความเป็นที่นับหน้าถือตาและเกียรติที่ยั่งยืนของครอบครัวดังกล่าวมีแต่จะเพิ่มขึ้น และหากเราขยายวงของความสามัคคีนี้ออกไปสักหน่อยให้ครอบคลุมบรรดาผู้ที่อาศัยอยู่ในหมู่บ้านเดียวกัน ที่หาทางรักใคร่สามัคคีกัน คบหากันด้วยความเมตตาต่อกันและกัน จะเห็นว่าพวกเขาจะก้าวหน้าไปได้มากเพียงไหน พวกเขาจะปลอดภัยและได้รับการคุ้มครองอย่างไร จากนั้นขอให้เราขยายวงออกไปอีกหน่อยให้กินไปถึงบรรดาผู้ที่อาศัยอยู่ในเมืองเดียวกันทั้งหมด หากพวกเขา มีสายใยแห่งความสามัคคีที่เหนียวแน่น พวกเขาจะก้าวหน้าไปได้ไกลเพียงไรแม้ในช่วงเวลาสั้นๆ และจะมีพลังโน้มน้าวเพียงไหน และหากวงของความสามัคคีขยายออกไปอีก กล่าวคือ หากบรรดาผู้ที่อาศัยอยู่ในประเทศเดียวกันมีหัวใจที่รักสงบปรารถนาที่จะร่วมมือกันด้วยหัวใจและวิญญาณทั้งหมด และอาศัยอยู่ด้วยความสามัคคีกัน และหากพวกเขาเมตตาและรักใคร่ต่อกันและกัน

ประเทศนั้นจะมีความเบิกบานอย่างไม่รู้สิ้นและความรุ่งโรจน์ที่ยั่งยืน จะมีสันติสุข ความอุดมสมบูรณ์ และความมั่งคั่งที่ไพศาล”²

พระอับดุลบาฮา

หากประชาชนได้รับแรงบันดาลใจจากคำสอนข้างบนนี้ก็นับว่าเป็นการเริ่มต้นที่ดี แต่ก็ยังมีเรื่องที่ทำทนายอีกมากในทางปฏิบัติ หนึ่งในนั้นคือการพยายามที่จะเอาชนะคู่แข่งทางการค้าหรือหาความได้เปรียบทางธุรกิจอย่างเกินเลย จนนำไปสู่การสร้างสายสัมพันธ์กับอำนาจทางการเมือง หรือนักธุรกิจเข้ามาสู่อำนาจทางการเมืองเสียเอง ซึ่งก่อให้เกิดความไม่เป็นธรรมในการแข่งขันกันทางเศรษฐกิจ และความไม่ยุติธรรมนี้คืออุปสรรคต่อการขยายวงความสามัคคีออกไป

---

² Selections from the Writings of 'Abdu'l-Bahá, p.279-80

3

อำนาจและความยุติธรรม

[Power and Justice]

ประเด็นนี้เกี่ยวข้องกับทัศนคติเกี่ยวกับอำนาจ ที่ถือว่าอำนาจคือหนทางไปสู่เกียรติ ผลประโยชน์ ความได้เปรียบและการข่มผู้อื่น และผลที่ตามมาคือการต่อสู้กันทางการเมืองในสารพัดรูปแบบที่ซับซ้อนขึ้น เพื่อจะขึ้นมามีอำนาจหรือรักษาอำนาจของตนไว้หรือโค่นอำนาจของผู้อื่น หากยังไม่หลุดพ้นจากทัศนคตินี้ วิธีการแก้ไขการใช้อำนาจโดยมิชอบโดยการกระจายอำนาจ ก็จะกลายเป็นเพียงการกระจายกันแย่งอำนาจและกระจายกันใช้อำนาจโดยมิชอบ การจะหย่าจากทัศนคติเกี่ยวกับอำนาจนี้จำเป็นต้องอาศัยแรงบันดาลใจและวิสัยทัศน์ร่วมกันเกี่ยวกับระบบสังคมในอนาคต ที่ซิมซาบจิตวิญญาณของอารยธรรมแห่งโลกยุคใหม่ที่ว่า "อำนาจคือผู้ใช้ความยุติธรรม" ซึ่งเป็นหนึ่งในสี่ข้อที่จำเป็นสำหรับการปฏิรูปและการพัฒนาประชาธิปไตย ให้เป็นระบอบการปกครองที่ตอบสนองต่อความต้องการของประชาชนและความเจริญก้าวหน้าของสังคมได้อย่างแท้จริง และการที่สังคมเราจะเดินทางไปสู่จุดหมายนี้ได้ ไม่เพียงพอที่จะมุ่งการปฏิรูปมาที่นักการเมืองหรือข้าราชการเท่านั้น แต่จำเป็นที่ประชาชนในสังคมจะต้องได้รับการศึกษาอย่างเหมาะสมควบคู่กันไปด้วย ในเรื่องนี้หนังสือ "เคล็ดลับแห่งอารยธรรมสวรรค์" กล่าวไว้ว่า :

“หากใครคัดค้านว่าการปฏิรูปทั้งหลายที่กล่าวมาข้างบนนี้ไม่เคยทำได้บริบูรณ์ เขาควรพิจารณาเรื่องนี้ด้วยใจเป็นกลางและรู้ไว้ว่า ความขาดตกบกพร่องเหล่านี้เป็นผลมาจากความไร้ซึ่งการประสานความคิดเห็นของสาธารณชนเข้าด้วยกัน การขาดความกระตือรือร้น ความมุ่งมั่นและความอุทิศตนของบรรดาผู้นำประเทศ เป็นที่ชัดเจนว่าจนกว่าประชาชนจะได้รับการศึกษา จนกว่าความคิดเห็นของสาธารณชนจะมุ่งมาที่จุดเดียวกันอย่างถูกต้อง จนกว่าข้าราชการแม้จะเป็นข้าราชการผู้น้อย จะเป็นอิสระจากเศษเสี้ยวเศษน้อยที่สุดของความทุจริต ประเทศชาติจึงจะบริหารงานได้อย่างเหมาะสม จนกว่าวินัย ระบบและการปกครองที่ดีจะไปถึงระดับที่ว่า บุคคลหนึ่งแม้จะพยายามสุดกำลังแล้ว ก็ยังพบว่าตนไม่สามารถเบี่ยงเบนไปจากความชอบธรรมแม้เท่าเส้นผม จึงจะถือได้ว่าการปฏิรูปนั้นสำเร็จบริบูรณ์ตามที่ต้องการ”³

พระอับดุลบาฮา

³ The Secret of Divine Civilization, p.16, 108

“การไต่สวนอย่างถี่ถ้วนจะแสดงให้เห็นว่า ปฐมเหตุของการกดขี่และความอยุติธรรม ความไม่ชอบธรรม ความไม่ชอบมาพากลและไม่เป็นระเบียบคือ ความไร้ศรัทธาศาสนาและไร้การศึกษาของประชาชน ตัวอย่างเช่น เมื่อประชาชนเชื่อศาสนาอย่างแท้จริง รู้หนังสือและฝึกฝนมาอย่างดี เมื่อมีความยุ่งยากเกิดขึ้น พวกเขาสามารถร้องเรียนต่อเจ้าหน้าที่ท้องถิ่น ถ้าพวกเขาไม่ได้รับความเป็นธรรมและไม่ได้รับสิทธิ และเห็นว่า การดำเนินการของคณะปกครองท้องถิ่นไม่เข้ากับ...ความยุติธรรมของกษัตริย์ พวกเขาสามารถเสนอเรื่องไปยังศาลระดับสูงขึ้นไป และอธิบายความเบี่ยงเบนไปจากกฎธรรมะของคณะบริหารท้องถิ่น จากนั้นศาลระดับสูงจะสามารถขอบันทึกคดีของท้องถิ่น และด้วยวิธีนี้ความยุติธรรมจะดำเนินไป อย่างไรก็ตามในปัจจุบันเป็นเพราะการศึกษาในโรงเรียนไม่เพียงพอ ประชาชนส่วนใหญ่ไม่รู้แม้แต่คำศัพท์ที่จะใช้อธิบายสิ่งที่ตนต้องการ”⁴

พระอับดุลบาฮา

⁴ The Secret of Divine Civilization, p.18

4

คุณสมบัติของผู้ที่ควรได้รับเลือกตั้ง

[The Qualifications of Those Who Should be Elected]

เมื่อมีการศึกษาและมีศาสนาประชาชนจะสามารถมีส่วนร่วมในกระบวนการประชาธิปไตยได้อย่างมีคุณภาพ ซึ่งเริ่มตั้งแต่การเลือกตั้ง และสำหรับคุณสมบัติของสมาชิกรัฐสภาที่ประชาชนควรมองหาเพื่อลงคะแนนเลือกตั้งให้ หนังสือ "เคล็ดลับแห่งอารยธรรมสวรรค์" กล่าวไว้ว่า :

“แม้ว่าการจัดตั้งรัฐสภา การจัดตั้งสภาสำหรับปรึกษาหารือ จะเป็นรากฐานของการปกครอง ก็ยังมีเงื่อนไขจำเป็นอีกหลายอย่างที่สถาบันเหล่านี้ต้องบรรลุ ประการแรก สมาชิกที่ได้รับเลือกตั้งทั้งหลายต้องชอบธรรม...มีจิตใจสูง ชักจูงให้ทุจริตไม่ได้ ประการที่สอง พวกเขาต้อง... ทราบหลักการสูงสุดของกฎหมาย เชี่ยวชาญในกฎระเบียบที่ควบคุมการบริหารจัดการกิจการภายในและความสัมพันธ์กับต่างประเทศ ชำนาญในศิลปะที่มีประโยชน์ต่ออารยธรรม และพอใจกับคำตอบแทนตามกฎหมาย

...

อย่างไรก็ตามหากสมาชิกของสภาสำหรับปรึกษาหารือเหล่านี้ด้วยคุณภาพ ใจเขลา ไม่ทราบกฎต่างๆ เกี่ยวกับการปกครองและการบริหาร ไม่ฉลาดรอบคอบ...สนใจแต่ประโยชน์ของตนเอง จะไม่มีประโยชน์อันใดเกิดขึ้นจากการจัดตั้งสภาดังกล่าว ในอดีตหากคนยากไร้ต้องการสิทธิของตน เขาเพียงแต่ต้องเสนอของขวัญให้บุคคลหนึ่ง แต่บัดนี้เขาต้องเลิหวังที่จะได้รับความยุติธรรม หรือไม่ก็ต้องให้จนสมาชิกทั้งสภาพอใจ”⁵

พระอับดุลบาฮา

แน่นอนว่าการปฏิรูปและพัฒนาการเมืองตามเงื่อนไขและองค์ประกอบต่างๆ ที่จำเป็นดังที่กล่าวมา ไม่สามารถทำให้สำเร็จลุกลงได้ในเวลาสั้นๆ และต้องอาศัยการผสมผสานความพยายามของประชาชนทั้งในและนอกวงการเมือง :

“โลกของการเมืองเป็นเสมือนโลกของมนุษย์ เริ่มแรกมนุษย์เป็นเมล็ดจากนั้นค่อยเปลี่ยนสภาพไปเป็นตัวอ่อนที่ค่อยๆ เติบโตในครรภ์ พัฒนาโครงสร้างกระดูกขึ้นมาซึ่งถูกห่อหุ้มด้วยเนื้อหนัง แล้วก่อร่างเป็นรูปทรงที่พิเศษของตนเอง... ในลักษณะเดียวกันโลกของการเมืองไม่สามารถพัฒนาจากจุดต่ำสุดของความบกพร่อง ขึ้นมาสู่จุดสูงสุดของความถูกต้องและสมบูรณ์อย่างทันใด บรรดาผู้ทรงคุณวุฒิทั้งหลายต้องพยายามทั้งกลางวัน

⁵ The Secret of Divine Civilization, p.17

และกลางคืน โดยใช้วิธีทั้งหมดที่จะหนำความก้าวหน้า จนกระทั่ง
รัฐบาลและประชาชนจะพัฒนาไปทุกด้านในทุกๆ วันและแม้แต่ทุกขณะ...
เมื่อผู้ปกครองมีเจตนาที่บริสุทธิ์และยุติธรรม เจ้าหน้าที่บ้านเมืองมี
อัจฉริยภาพ ความชำนาญสุดยอดและทักษะการบริหารประเทศ
ประชาชนมีความมุ่งมั่นและพยายามอย่างไม่อ้อมแรง เมื่อทั้งหมดนี้
ผสมผสานเข้าด้วยกัน เมื่อนั้นผลที่เกิดจากความก้าวหน้า การปฏิรูปที่
กว้างไกล ความภาคภูมิใจและความเจริญรุ่งเรืองของรัฐบาลและประชาชน
จะปรากฏให้เห็นชัด”⁶

พระอับดุลบาฮา

---

⁶ The Secret of Divine Civilization, p.107-8

5

กติกาประชาธิปไตยขั้นพื้นฐาน

[Basic Rules of Democracy]

กระนั้นก็ตามไม่ว่าการปฏิรูปการเมืองจะต้องดำเนินไปบนเส้นทางอีกยาวไกลแค่ไหน ลองผิทดลองดูอย่างไร ประเทศไทยจะปฏิรูปไปสู่ความเจริญรุ่งเรืองอย่างแท้จริงไม่ได้นอกจากว่า ผู้ได้รับการเลือกตั้งจะมีอิสระในการทำประโยชน์ให้แก่บ้านเมืองหรือส่วนรวม ซึ่งก็ขึ้นกับการกำหนดกติกาประชาธิปไตยที่อย่างน้อยจะต้องพิจารณาและจัดการกับประเด็นเหล่านี้ :

1. ทำอย่างไรที่ผู้ที่ได้รับเลือกตั้งจะมีอิสระในการทำงานเพื่อส่วนรวม ซึ่งเกี่ยวพันถึงการไม่ต้องลงโทษหาเสียงและการไม่เป็นหนี้บุญคุณใคร
2. ทำอย่างไรที่ผู้ที่มีคุณสมบัติเหมาะสมสำหรับการเป็นสมาชิกรัฐสภาดังที่กล่าวมา แต่ไม่ถนัดหรือไม่อยากแข่งขันชิงดีกับใครในการเลือกตั้ง จะมีโอกาสได้รับเลือกตั้ง
3. ทำอย่างไรที่ความดีความสามารถของบุคคลจะถูกนำมาใช้ให้เป็นประโยชน์ต่อส่วนรวม โดยไม่ถูกกลบด้วยเสียงส่วนใหญ่ที่ไม่ได้อยู่บนพื้นฐานของคุณธรรม
4. ทำอย่างไรที่กระบวนการประชาธิปไตยจะไม่ก่อให้เกิดความแตกสามัคคีและแบ่งพรรคแบ่งพวก อันจะเป็นอุปสรรคต่อการร่วมมือกันของคนในสังคม และถ่วงความเจริญก้าวหน้าของชาติ